

Południe było białe jak... Nie wiem,
jakim ująć je słowem.

Na pustkowiu, po murze tak wapiennie białym,
że chyba cokole
na pomnik twojej wszechnieobecności,
w bukietach kwiatów żółtych i fioletowych
o serbskiej nazwie (cicho poruszonej wiewem)
„šeboj-vihojle”
długa jaszczurka wila swoją zieleń
i znikła w jasności... w punkcie. I po chwili
— jakby to był ledwie
znak, że dzień się przesili —
motyl, nie wiem, zjawił się czy zniknął w powiewie
najbielej...

Na białym
nic obecne. Najpierwsze.

Ale w tej chwili, kiedy... przed tą chwilą, gdy
spojrzałem,
wysoko na skok o tycze
zielony kwiat agawy o swojej łodydze
wystrzelił jak skoku powidok
żółtawy
i widzę,
jak wyjaśnił to, co jest po wietrze:

ostatnim twoim nie zaczęłym wierszem.

KWIAT NIEZNANY

Odpląnąłem
lżej i żywiej

Oddechami
przedłużam
koi płynny

Tylko to, co
morze i nieb
krągła Cał
stała oddal,
uleczy... i n

— Bądź alb
Czy to z sz
słyszę przeci
Słyszę tak, j
i natychmias
— Stań się!

W krzywych
jak puls nies
w pełni jaw
całym,
od słońca ze
zawrotnie dl
ja — jakbyn
jakbym nie
utonąłem i v

Albo delfin
i przewrócił
z boku na b
wyjaśniając
raz swój ogo
srebrny szcze

LIRYKI

17